

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ		
Έν Ζακ. Έπαρχ. Έξωτερ.		
Έτησ. 5	7	8
Έξαρμ. 3	4	4
Τρίμ. 1,50	2	2
Έν τῇ ἀλυτρώτῳ Ἑλλάδι		
ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΩΝ ΑΝΘ ΤΙΜΩΝ		

ΔΙΕΦΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Πᾶσα εἴτησις
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν
«ΜΟΥΣΩΝ»
(Ὅδος Ἀγ. Διονυσίου)
Ζάκυνθον

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΒΛΛΗΝΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ένταῦθα ἔχομεν ἀνάγκυλαν· ὁ φίλος μου κ. Σπεῖ-
χερ, ἐνῶ εἰς τὰς προηγουμένας μου ἐπιστολάς ἀπήντα
ἀμέσως, ἦτοι ἐντὸς 26 ἡμερῶν ἐλάμβανε τὴν ἐμὴν ἐ-
πιστολὴν καὶ ἀπήντα, νῦν περῆλθον δύο μῆνες χωρὶς
ἀπαντήσεως. Ἡ σιγὴ αὕτη δηλοῖ ἡμετέραν νίκην καὶ
θρίκαρον· καθόσον ἂν ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα, θά ἀ-
πήντα ὡς πρότερον καὶ θά ἀνήρει τὰ ἐν τῇ τελευτηκίᾳ
μου ἐπιστολῇ ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εὑρεν
αὐτὰ ἀκκαταμάχητα, τὴν δὲ ἀναίρεσιν αὐτῶν δεομέ-
νην βαθείας μελέτης, Πιθανὸν ν' ἀσχολῆται ἐνδελε-
χῶς εἰς τὸ ζήτημα καὶ ἐπιφυλάσσειται ν' ἀπαντήσῃ
εἰς τὸ κατόπιν. Ἡμεῖς δὲ ἀναμένομεν τὴν ἀντίκρουσιν
αὐτοῦ, ἵνα καὶ πάλιν δεόντως ἀπαντήσωμεν. Ὅπως
πότ' ἂν ἦ, ἐνεβάλομεν αὐτοῖς τὸν πειρασμὸν ν' ἀπο-
βάλωσι τὴν ἐσφαλμένην προϋπόθεσιν, ὅτι αὐτοὶ μόνοι ἐ-
νενόησαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ νὰ μάθω-
σιν ὅτι ὑπάρχει γεγραρὰ καὶ πολυσέβαστος Ἑκκλησία,
ἣτις ἐπὶ δεκαεννέα αἰῶνας ἠγωνίστατο νικηφόρως καὶ
μένει ἀσάλευτος ἐπὶ τῶν θεμελιῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ
πίστεως, αὕτη δ' εἶνε ἡ Ἑλληνικὴ Ἀνατολικὴ Ὁρθό-
δοξος Ἑκκλησία, τῆς ὁποίας τὴν δρᾶσιν φαίνονται
ἐντελῶς ἀγνοοῦντες οἱ ἀντίποδες.

Καὶ ἰδοὺ στάδιον εὐρύτατον προκείμενον τῇ Ἡμε-
τέρᾳ Ἑκκλησίᾳ ὅπως ἐξκπλώσῃ καὶ μέχρις ἐκείνων τῶν
χωρῶν τὴν ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ θρησκείαν καὶ ἐξαγά-
γῃ ἐκ τοῦ σκότους καὶ τῆς πλάνης τόσα ἐκατομμύ-
ρια ἀνθρώπων ὄντων. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται
πρωτίστως ἡ πρωτοβουλία αὐτῆς τῆς πολιτείας κατα-
νοῦσης τὸ ἀληθὲς ἐθνικὸν συμφέρον. Ἀνάγκη ἐστὶν ἵνα
διὰ νομοθετικῶν μέτρων ἀνυψωθῇ καὶ καταρτισθῇ ἐπὶ

τὸ τελειότερον ἢ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Πα-
νεπιστημίου, προστιθεμένων αὐτῇ πρὸς ταῖς ὑπαρχού-
σαις καὶ ἄλλων ἐδρῶν, οὕτως ὥστε νὰ ἰσοφარიζῇ πρὸς
τὰς τελειοτέρας Θεολογικὰς Σχολὰς τῆς Εὐρώπης καὶ
Ἀμερικῆς. Κατ' ἀκολουθίαν δὲ οὐ μόνον οἱ σπουδάζον-
τες ἐν αὐτῇ Ἕλληνες νὰ καταρτίζωνται τέλειοι θεο-
λόγοι, χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἀνάγκην νὰ μεταβαίνωσιν εἰς
Εὐρώπην πρὸς τελείωσιν τῶν σπου-
δῶν των, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀμερι-
κκοὶ νέοι ν' ἀναγκάζωνται χάριν πλήρους ἐκμαθήσε-
ως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας νὰ ἐπισκέπτωνται καὶ
παραμένωσιν ἐν Ἀθήναις ἐκμανθάνοντες ἅμα καὶ τὴν
λαλουμένην γλῶσσαν τῶν Ἀγίων Γραφῶν πρὸς εὐχε-
ρεστέραν κατανόησιν αὐτῶν καὶ τῶν πολυτιμοτάτων
κειμηλίων τῶν Ἀγίων Πατέρων,

Ἡμεῖς κατέχομεν τὰς περγαμηνὰς τῆς χριστιανικῆς
Πίστεως· ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ ἐγράφησαν αἱ Γραφαί·
ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ ἀνεπτύχθη ἐπὶ τὸ τελειότερον
ἡ διδασκαλία αὐτῶν καὶ ὀρθῆ κατανόησις τῶν πολλῶν
δυσχερῶν χωρίων· ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ κατεπολεμή-
θησαν καὶ ἀπεσβολώθησαν αἱ φοβερώταται κατὰ τοῦ
χριστιανισμοῦ αἱρέσεις ὑπὸ τῶν εὐσεβεστάτων προμά-
χων τῆς ἀληθείας. Καὶ παρὰ πάντα ταῦτα δὲν εἶνε
ἐντροπὴ διὰ τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα, οἰδοῦσιντα ἤδη
ἀριθμοῦσαν ἔτη ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς της, νὰ μὴ
σκεφθῇ σοβαρῶς ἐπὶ τοιοῦτου θέματος, ἀλλὰ νὰ ἐγκα-
ταλίπῃ τὴν ἐκκλησίαν ἔρμαιον καὶ ν' ἀναγκάζῃ τὰ τέ-
κνα της νὰ μεταβαίνωσιν εἰς Εὐρώπην ὅπως ἐκμάθωσι
τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων των καὶ τὸν θεσαυρὸν τὸν
ἐγκεκλεισμένον ἐν τοῖς πολυτιμοτάτοις τούτων συγ-
γράμμασι; Δὲν εἶνε ἐντροπὴ ἡ Ἐλευτέρᾳ Ἑλλάδι νὰ
δαπανήσῃ καὶ νὰ δαπανᾷ μέχρι χρεωκοπίας τόσας ἐκα-
τοντάδας ἐκατομμυρίων δραχμῶν διὰ πρᾶγματα σχε-
δὸν εἰπεῖν οὐτιδανὰ καὶ μάταια, νὰ περὶδῃ δὲ τόσῳ
ἐλαφρῶς τὸ στοιχειωδέστερον καθήκον νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν
ἐκκλησίαν, ἣτις κείποτεὸς μήτηρ φιλόστοργος, πρῶστᾳ τεύσε
καὶ περιεποιήθητᾳ αὐτῆς τέκνα ἐν τε εὐπραγίαις καὶ ἐν
συμφοραῖς, ἀλλίστα κατὰ τὸν μικροκοινὸν ἑσθάρων ζυ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL 53 41.46.0065

γόν τῆς δουλείας ;

Ἐάν ἕως τώρα δὲν ἐξεπλήρωσε τὸ στοιχειωδέστατον τοῦτο καθήκον, ὀφείλει νὰ τὸ πράξῃ τώρα, ὅτε πλέον, εἴπερ ἄλλοτὲ ποτε κινδυνεύει πολλαχόθεν ἡ Ὁρθοδοξία πολεμουμένη ὑπὸ τε τῶν ἔσω καὶ τῶν ἔξω. Πᾶσα στιγμή ἀναβολῆς προδίδει βαρυτάτην ἐνοχλήν, ἣν ὑπέχουσιν οὐ μόνον οἱ Κυβερνῶντες, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ κορυφαὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ Κύριοι Πατέρες τοῦ ἔθνους, ὧν τινῶν οἱ πλεῖστοι φέρονται μᾶλλον ὡς μητροί. Τὴν ἐνοχλήν ταύτην ὑπέχει καὶ αὐτὸς ὁ λαὸς τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ὁ ἀνεχόμενος ταιχύτην ὀλιγωρίαν παρὰ τῶν ἀρμοδίων. Κατεπλημύρησεν ἡ χώρα ἡμῶν ἐκ προπαγαυδῶν ζητουσῶν νὰ καταπνίξωσι τὸ ἀκαίριον θρησκευτικὸν τοῦ λαοῦ αἶσθημα. Οἱ δὲ κατ'εὐφημισμὸν Ἅγιοι κοιμῶνται ἀμέριμοι καὶ ἀδιαφοροῦσι διὰ τὰ γινόμενα. Ἐάν εἶχον διάθεσιν νὰ ἐργασθῶσι ὑπὲρ τοῦ πεινίου, πόσα τινὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσωσι ; Μὴ δὲν ἠδύνατο ἕκαστος ἐπίσκοπος νὰ σηματούσῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ του ἐπαρχίᾳ λαϊκὰς νυκτερινὰς Σχολὰς, ἐν αἷς νὰ μορφῶνται ὁ λαὸς καὶ νὰ βραίνῃ τελειούμενος ἐν τῇ ἠθικῇ ; Μὴ δὲν ἠδύνατο διδῶν πρῶτος ὁ ἐπίσκοπος τὸ παράδειγμα νὰ ἰδρῶσιν ταμεῖον ἀγαθοεργιῶν, διὰ τῶν χρημάτων τοῦ ὁποῦ νὰ ἐκπαιδεύωνται νέοι θεολογικῶς ἀναλόγως τῶν πόρων τοῦ ταμείου ἐπὶ τῷ σκοπῷ ν' ἀποσταλῶσιν οὗτοι εἰς Ἱεραποστολικὰς πορείας πρὸς διάδοσιν τῆς ἀληθοῦς καὶ ὁρθῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ;

Ἀλλὰ τοιοῦτοι ἐπίσκοποι πρὸς ἐπιτέλεσιν τοιούτων ἔργων δὲν πρέπει νὰ ᾧσι νυσταλέοι τινὲς καὶ χασμῶμενοι, καὶ τρυφηλοί, καὶ φιλόδοξοι, ἀλλ' ἀντάξει τῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν Ἀθανασίου, Κυρίλλου, Βασιλείου, Χρυσοστόμου, Γρηγορίου καὶ λοιπῶν, οἵτινες οὐκ ἐπαύσαντο διδάσκοντες, νοθευόντες, πράττοντες ἔργα ἀγάπης καὶ τὰ πάντα κινῶντες ἕως σώσωσι ψυχὰς προκινδυνεύοντες τὰ ἑαυτῶν σώματα. Τὰ μεγάλα ἔργα τοιούτους ῥέκτας μεγάλους ἱεράρχας ἀπαιτοῦσιν, ὧν ἐν παρωχημέναις ἐποχαῖς ἔβριθεν ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία.

Ἄς ἀκούσωσιν οἱ πολιτευόμενοι καὶ τὰ κοινὰ πράττοντες, ὅτι παρὰ τὰ εὐρήματα τῶν Ἀντικληθῶρων καὶ τὰς ἀρχαιότητας τῶν Μυκηνῶν ἔχομεν καὶ ἕτερον μέγιστον ἀνεκμετάλλευτον θησαυρὸν, τὸν θησαυρὸν τῆς Πίστεως, ὅστις ἐστήριξε τὸ ἔθνος καὶ ἐδόξασε καὶ κατελάμπρυνε. Τοῦτον ἰδίως ὀφείλουσι νὰ περιποιηθῶσιν, ἐάν θέλωσι νὰ ἰδῶμεν ἡμέρας ἐθνικῆς χαρᾶς καὶ τιμῆς. Οἱ χαρτοπόλεμοι, οἱ ἀνθοπόλεμοι καὶ οἱ ψευτοπόλεμοι καταστρέφουσιν ἠθικῶς τὸ ἔθνος καὶ ἀποχαυνοῦσι τὰς ζωτικὰς αὐτοῦ δυνάμεις.

Τὸ ρεῦμα τῶν εἰς Ἀμερικὴν μεταναστεύσεων, εἰ καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὀλέθριον ὕλικῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἅτε ἀποβάλλουσιν ἱκανὰς ἐργατικὰς χεῖρας, οὐδὲν ἦττον ἀπὸ ὑψηλοτέρως ἀπόψεως διαφαίνεται ἐν αὐτῷ ὕψιστος τις σκοπὸς ὀδηγῶν τοὺς μετανάστας εἰς τοῦτο. Γνωστὸν εἶνε, ὅτι, ὅπου ἂν ὁ Ἕλλην πῆξῃ τὴν σκηνὴν του καὶ ἐγκαταστῇ ἐν αὐτῇ, δύο τινὰ θὰ ζητήσῃ νὰ ἐπιδιώξῃ, τὸ μὲν νὰ ἀνεγείρῃ ναόν, τὸ δὲ νὰ ἰδρῶσιν σχολεῖον. Τοῦ κανόνος τούτου ἐφαρμοζομένου καὶ εἰς τοὺς σημερινούς μετανάστας, συμπεραίνεται εὐλόγως ὅτι καὶ ἐν Ἀμερικῇ θέλουσιν ἐγερθῆ ναοὶ καὶ σχολεῖα, ἅτινα θὰ προσελκύσωσι λειτουργοὺς καὶ προσωπικὸν ἀνταξίου τοῦ προορισμοῦ των. ταῦτα δὲ καλῶς καὶ

εὐόρκως ἐκπληρῶνται τὴν ἑαυτῶν ἀποστολὴν εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἐφελκύσωσι τὴν προσοχὴν τοῦ ἔξωδε-κοῦς καὶ ζητητικοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ, ὅστις θέλει μάθει ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν τε γλῶσσαν καὶ τὴν θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν παρατηρητικότητι καὶ κρίσει θέλει ἐκλέξῃ τὴν ὀρθοτέραν περὶ Πίστεως εἰς Χριστὸν διδασκαλίαν, ἣτις εἶνε ἡ τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ σκέψις ἡμῶν αὕτη φαίνεται ἴσως χιμαιρικὴ πολλοῖς ταῖς παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ὅμως οὐδὲν τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον εἶνε μόνιμον καὶ ἀπαράτρεπτον. Τὸ παράδειγμα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Σλαύων καὶ τῶν Ρώσων ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὸ πραγματώσιμον τῆς ἰδέας ταύτης. Ἀλλὰ καὶ ἐάν δὲν προσέλθωσιν οἱ Ἀμερικανοὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, δὲν ὀφείλουσιν ἄρα γε ἡ τε Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐργαζόμεναι ἀπὸ κοινοῦ ν' ἀνυψώσωσι τὸ γόητρον τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως ἐξαπλοῦσαι τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς ἀπὸ περάτων ἕως περάτων ; Ἴσως ἡ παρούσα γενεὰ ἐκθληλυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑλισμοῦ δὲν ἔχει τὴν ζωτικότητα ἐκείνην, ἣτις ἀπαιτεῖται διὰ τοιαύτας υπηρεσίας. Διὰ τοῦτο ἔλλειπousi καὶ παρ' ἡμῖν οἱ κατάλληλοι ἄνδρες διὰ τε τὸ σκάφος τῆς πολιτείας καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας. Πλὴν θὰ ἔλθῃ καιρὸς, καθ' ὃν ἡ Πατρίς ἡ ἡμετέρα θέλει ἐκπληρῶσῃ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς προορισμὸν. Καὶ ταῦτο ἐν βραχεῖ μέλλοντι.

Ἀ θ ῆ ν α ι.

ΖΗΣΙΜΟΣ Γ. ΤΥΠΑΛΛΟΣ

καθηγητής.

ΑΠ' ΤΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ ΜΟΥ

Ὅταν στὰ πόδια σου ἔπεφτα
κι' ἀγάπη σοῦ ζήτησα,
στὰ στήθη μου ἀγροικοῦσα
ἀγλύκαντο καῦμό !

Κι' ὅταν δειλὰ σοῦ ζήτησα
τὸ στήθος μου νὰ γιάνω,
μ' ἄφηρες νὰ πεθάνω,
καὶ μεῦπες — Σὲ μισῶ !

Κι' ἐγὼ γιὰ μίαν ἐκδίκητι
μαζὺ μὲ τὰ φιλιὰ σου,
σοῦ πῆρα τὴν καρδιά σου
κι' ἂν κλαῖς . . . Ἐγὼ γελῶ.

Δ. Δ. Β.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗΝ ΔΕ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΕΙΟΝ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

Υπό Ι. Α. ΠΑΡΙΣΗ
(συνέχεια καὶ τέλος)

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

Τὴν νύκτα τῆς 2 Ἰουλίου 1642 ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων ἔπεσεν εἰς τὸ ἀχύρινον κρεβάτιον καὶ ἀπεκοιμήθη. Μικρὸς δὲ λύχνος ἔρριπτε τὴν ἀσθενῆ αὐτοῦ λάμπην ἐπὶ τοῦ ὄχρου καὶ κατεσκληκὸτος προσώπου αὐτῆς. Εἰ καὶ εἶχε καλύψει ὁ ὕπνος τὰ ὄμματα, τὰ μεμαραμένα χεῖλη ἐφαίνοντο ἐτι κινούμενα, ὡς ἐάν προσπύχοντο, καὶ οἶονεὶ σκελετώδεις χεῖρες ἐβάσταζον ἐτι τὸ ἐκ ξυλίνων κόκκων κομβολόγιόν τῆς.

Παρὰ τὴν κλίνην καθήμενος ὁ Ἐλεάζαρ διήρχετο τὰς πλικτικὰς ὥρας τῆς νυκτός, ἀναγινώσκων τὸ περίφημον φιλοσοφικὸν σύγγραμμα τοῦ Κορνηλίου Ἀγρίππα καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ ἐν πάσῃ συμφορᾷ δὲν ἐκουράζετο καταγινόμενος εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου καὶ τὴν τέχνην τοῦ μετοποιεῖν τ' ἀγενῆ μέταλλα εἰς χρυσόν. Καίτοι δὲ ἀξίων τὸν προσφιλεῖ αὐτοῦ συγγραφέα πάσης τῆς προσοχῆς, στιγμὴ ὅμως δὲν παρήρχετο δίχως νὰ παρατηρῇ καὶ τὴν κοιμωμένην ἀνασσαν.

Μετὰ μιᾶς ὥρας γλυκεῖαν ἀνάπαυσιν, ἡ βασίλισσα ἐνυπνιασθεῖσα ἐγείρεται, καὶ κύκλω περιεῶσα μετὰ ὑπερβολικῆς περιεργείας ἐρωτᾷ.

—Ποῦ εἶμαι ;

—Εἰς τὴν Κολώνιαν, μεγαλειοτάτη.

—Οὐχὶ εἰς Παρισίους ! οὐχὶ εἰς Λουβρον ! Ἄ ! Ἐλεάζαρ, πόσον ἦδὺν ἦτο τὸ ὄνειρόν μου ! μοὶ ἐφάνη, ὅτι ὁ υἱός μου ἔδωκεν ἐπὶ τέλους τὴν ἀδειαν νὰ ἐπιστρέψω εἰς Γαλλίαν.

—Ἴσως, μεγαλειοτάτη, ταχέως πραγματοποιηθῆ τὸ ὄνειρόν σου.

—Εἶδον πρὸς τούτοις καὶ τὰς θυγατέρας μου ἡ Ἐλισάβετ τῆς Ἰσπανίας καὶ ἡ Ἐρριέτα τῆς Ἀγγλίας ἐλθοῦσαι πλησίον τῆς κλίνης μου καὶ γονυπετήσασαι, ἔρραναν μὲ δάκρυα τὰς χεῖράς μου, μὲ παρεκάλεσαν νὰ σύχωρῶ τὴν ὀλιγορίαν τῶν, καὶ ἐζητήσαντο τὴν εὐχὴν μου. Ἄ ! δὲν ἔλεγον ἐγὼ πάντοτε, ὅτι ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἡ Ἐρριέτη εἶνε καλὰ καὶ φιλόστοργα τέκνα ; ἀλλὰ τί νὰ κάμῃς τοὺς συζύγους καὶ τὴν πολλὴν κτὴν αὐτῆς τῶν, ἐνεκεν τῶν ὁποίων ἐκωλύοντο νὰ δείξωσι τὴν πολιτικὴν στοργὴν τῶν, ὅ ! ἐάν ἦκουες πῶς παρεκάλουν, πῶς καθικέτευον, πῶς ἐθρηνολόγουν, καὶ σὺ νομίζω, Ἐλεάζαρ, ἤθελες συγκλαύσει καὶ ἐνώσει τὰς παρακλήσεις σου μὲ τὰς ἰδικὰς τῶν ἔλθετε, τέκνα μου, ἀνέκραζον, ἔλθετε εἰς τῆς μητρός σας τὰς ἀγκάλας, ὡς σύχωρῶ διὰ τὸ παρελθόν. Ἀκολουθῶς ἐφίλησα τὰς θυγατέρας μου

εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἔδωκα εἰς αὐτὰς τὴν εὐχὴν μου.

Γονέων εὐχαὶ στηρίζουσιν οἴκους τέκνων, ὑπέλαθεν ὁ Ἰουδαῖος.

—ὦ, πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἴδω ἅπαξ τοῦλάχιστον τὰ τέκνα μου πρὶν ἀποθάνω ! Μεγαλειτέρα καὶ πικροτέρα ἐνταυτῷ καταδίκη, δι' ἧς παιδεύει τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ὁ θεός, δὲν εἶναι εἰμὴ ν' ἀποθάνῃ τις μεταξύ ξένων καὶ εἰς ξένην γῆν.

ὦ Λουδοβίκε ! ἀγαπητέ μοι πρωτότοκε ! ἀκούσον τὰς εὐχὰς τῆς ψυχορραγούσης μητρός σου, ἀνέχθητι ν' ἀποθάνω ἐν Γαλλίᾳ καὶ εἰς τοῦς κόλπους σου. Ἀναθεμά σοι, Ρισχελιέ ! οὐ ἐξώρισας Ἀνασσαν ἐκ τῶν βασιλείων τῆς ! σὺ ἐφυγάδευσας μητέρα ἐκ τῶν τέκνων τῆς. Ἀλλὰ καὶ σεῖς ἀξιοὶ ἀρᾶς εἶσθε, οἱ διαρρήξαντες τοὺς ἱεροὺς τῆς φύσεως δεσμοὺς, καὶ καταπνίξαντες τὴν φωνὴν τῆς ὑϊκῆς στοργῆς ἀπέναντι τῶν ὑλικῶν συμφερόντων !

—Ἀμήν, ἐψιθύρισεν ὁ πολὺς ἀστρολόγος.

Ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων ἐξηντλημένη, ἀνεκύνθη ἐπὶ τῆς ἀχυροποιήτου κλίνης ὁ ἰατρός ἀνασκησῶς ἠρέμα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, παρετήρησε τὸν σφιγμόν τῆς, καὶ ἠκροάσθη ἐὰν ἀναπνέῃ.

—Δυστυχῆς, δυστυχεστάτη βασίλισσα ! ἐψιθύρισεν, ὁ θεὸς ἀναπαύσοι τὴν ψυχὴν σου εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Τὴν ἐπιούσαν τὸ ἑσπέρας ταχυδρόμος, οὔτινος ὁ ἵππος ἦτο βουτηγμένος εἰς τὸ αἷμα καὶ τὸν ἰδρώτα ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς ἔτρεχεν, ἴσταται πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ρουβένσου, καὶ πᾶρατα ἀφιππεύσας ἀναβαίνει μετὰ σπουδῆς τὴν σεσαθρωμένην κλίμακα τοῦ οἰκήματος ὅπου εὔρεν τὸν Ἐλεάζαρ μετὰ κατανύξεως προσευχόμενον παρὰ τῆ κλίνης.

—Τί κομίζετε ; ἠρώτησεν ἐγχειρόμενος ὁ γέρον Ἰσραηλίτης.

—Ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ βασιλέως.

—Καὶ ποῖον τὸ περιεχόμενον ;

—Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς Μεγαλειοτάτης βασίλισσης Ἀννης τῆς Αὐστριακῆς, ὁ βασιλεὺς ἐπιτρέπει τῇ βασιλομήτορι τὴν εἰς Παρισίους κάθοδον.

—Ἴσως ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ Ρισχελιέ ἀδειαν νὰ ἐπιτρέψῃ τῇ μητρὶ αὐτοῦ τὴν εἰς Παρισίους κάθοδον, διότι πρὸ πολλοῦ δύο ἐν Παρισίοις ἀνάσσουν, πρῶτος ὁ Ρισχελιέ, καὶ δεύτερος ὁ βασιλεὺς ἡμῶν, τοσοῦτον ἦν, λέγουν ὁ πολὺς ἀστρολόγος ὀργισμένος ἐναντίον τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου, ὥστε ἐν παραφορᾷ τὸν ἐψεξε σφοδρῶς.

Εἶναι πλέον ἐξώρας. Πρὸ μιᾶς ὥρας εἶναι πλέον εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἡ βασιλομήτωρ Μαρία τῶν Μεδίκων, καὶ ὁ πτεχὸς Ἐλεάζαρ ἐκλείσθη αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποθανούσης

ἐπὶ ὄχυρῖνου στρώματος ἐν εὐτελεῖ θαλάμῳ ὑπηρετῶν.

Ταῦτα ἀνάγγειλον τῷ σφ̄ Κυρίῳ Λουδοβίκῳ τῷ ἀγαθῷ.

ΤΑΙΣ ΣΚΙΑΙΣ

ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΘΗΤΩΝ ΜΟΥ(*)

Τοιοῦτον ἦτο τὸ τέλος τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥς τινος, ἀν παραλείψωμεν παρεκτροπὰς τινὰς ἄς ἐδινγήθημεν καὶ εἰς ἄς ἅπαντες, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν πλεῖστοι ὑπόκεινται δυνάμεθα ἐν ἐπιεικείᾳ νὰ τὴν θεωρήσωμεν ἀξίαν πολλῶν ἐπαίνων διὰ τὸν πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰς ὡραίας τέχνας ἔρωτά της, ὑφ' οὗ κατεῖχοντο ἅπαντα σχεδὸν τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας της.

Τὰ ἐν Λούβρῳ ἀλληγορικὰ ζωγραφήματα τοῦ Ρουβένσου ἐξετελέσθησαν κατὰ διαταγὴν ταύτης καὶ ἐπὶ ταύτης ἀνηγέρθησαν τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λουξεμβούργου μετὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἐν Φλωρεντία Παλατιῶν Πίτσου, καὶ πολλὰ ἄλλα δημοσία ἔργα μαρτυροῦντα τὴν φιλοκαλίαν καὶ ἐλευθεριότητα τῆς δυστυχοῦς ἐκπτώτου βασιλείσεως.

Ἴδου λοιπὸν τὰ δύο ὄνειρα τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων. Τὸ πρῶτον πριγκήπισσα οὔσα καὶ ἐνυπνιασθεῖσα ὅτι ἐξώσθη τῆς πατρικῆς οἰκίας, κατόπιν ἐβίωσε διαρκῶς βασίλισσα.

Τὸ δευτέρον ὄνειρον εἶναι ἐπιναργέστερον τοῦ πρῶτου, ὃ ἐδινγήθημεν.

Τὸ τρίτον ὄνειρον, ὃ προσεχῶς θὰ δημοσιεύσωμεν, εἶναι τὸ ὄνειρον τοῦ Ἀβροκόμου, θὰ δημοσιεύσωμεν δ' ἐκτενῶς ἐπίσης τίς ὁ Ἀβροκόμης, καὶ πόθεν ἐρανίσθημεν τὴν τερπνοτάτην ταύτην διήγησιν, πρὸς διαβεβαίωσιν δὲ τῆς παρούσης πραγματείας θὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ὄνειρον τοῦ Ἀβροκόμου Ἰταλιστὶ ὅπως τὸ γράφει ὁ σοφὸς Ἰταλὸς Ἀντόνιος Σαλβίνα καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου τῶν συγγραμμάτων ἐλάβομεν τὸ ὄνειρον ἵνα πεισθῶσιν οἱ ἀναγνώσται, ὅτι τὰ ὄνειρα εἶναι προαισθήματα τῆς ψυχῆς καὶ ὄχι φυσικὰ φαινόμενα.

Βρυξέλλαι τῆ 16)29)11)900.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἄγνος καὶ τέλειος ἔρως δὲν γεννᾷται εἰς τὰς θαναύσους ψυχὰς. Τοιοῦτον αἶσθημα εἶναι προῖόν εὐγενοῦς ψυχῆς, τὸ ὁποῖον ἐνώνει τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς θελήσεις δύο ἀνθρώπων τοσοῦτον, ὥστε φαίνεται ὅτι δύο ψυχαὶ ὑπάρχουν εἰς ἓν σῶμα.

Β. Δε-Φερέλαος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ περίπου παρῆλθον ἔτη, ἀφ' οὗ τοῦ ἑτερομάτιαν ἐνδόξως τὸ ζῆν δύο πρὸς φιλεῖς τῆς Ζακύνθου θλαστοὶ μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς πολεμικῆς μας τοῦ 1897 ἐπιχειρήσεως. Καὶ βεβαίως πολεμικῆς ἐπιχειρήσεως οἰανδῆποτε ἐκβασιν καὶ ἀνέχη διὰ τὸ ἔθνος, ἐνῶ συνόλῳ της ὀφείλει νὰ φέρῃ καὶ ἀθρεῖσμα θυμάτων.

Γνωστὸν πρὸς τοῦτος, ὅτι ἐν τῶν πολλῶν καὶ πολλαπλῶν καθήκοντων, ἅτινα ἔχει ὁ στρατιώτης ἐν πολέμῳ εἶναι, αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπαιτεῖ ὁ κανονισμὸς τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, τοῦτέστι ἀνὰ ἡ ἀνδρείος κατ' ἐξοχὴν ἐνώπιον τῶν ἐνόπλων ἐχθρῶν κλπ.» καὶ διόπερ ὑπόσχεται διὰ τοῦ ὅρκου του, ὅντινα συνἔταξεν ἡ δευτέρα ἐθνικοσυνέλευσις ἀνὰ προσφέρει θῆμα καὶ αὐτὴν τὴν πολύτιμον ζωὴν του ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας κλπ.»

Καὶ τοι δὲ ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς θεοδόξου ἐκκλησίας τὸ τελευτᾶν διὰ φονικοῦ ὅπλου, εὐχ' ἦτοτον ἀπαραίτητον κατεδέχθη καὶ παρὰ πλείστων ἐξοχοτήτων ὑπεστηρίχθη, ὅτι εἶναι ἀνάγκη ὠφέλιμος ὁ πόλεμος, καὶ τοῦτο, ὡς ἀλάθαστος μάρτυς καὶ ἀδέκαστος κριτὴς διὰ μυρίων ὄσων παραδειγμάτων ἡ Ἱστορία πιστοποιεῖ, τόσον διὰ τὴν ἐπιβεβλημένην ἀνάγκη) τοῦ τοιούτου ὀλέθρου τῆς ἀνθρωπότητος, ὅσον καὶ διὰ τὴν διεκδικῆσιν τῶν συμφερόντων χωρὸς τινὸς πολλοῦ γε καὶ δὴ ἀγωνιζομένης πρὸς ἀπελευθέρωσιν ὑποδούλων ἡμοθητῶν της.

Δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν, ὡς ἐκ τῶν γνώσεών μας καὶ τῆς ὀλιγοχρονοῦ στρατιωτικῆς πείρας μας, νὰ ἐλέγξωμεν κατὰ πόσον ἡ ἀτιμος Ἀγγλικὴ ἐπιπέσει τοῦ πυροβόλου εἶναι ὠφέλιμος ἢ μή, τῆ ἀνθρωπότητι, εὐτε καὶ ἐκ τοῦ καθήκοντός μας ἐπιτρέπεται νὰ ψέξωμεν τὸ εὐγενὲς τῶν ὀπλων ἐπαγγελμα.

Ἐν καὶ μόνον γωρίζομεν, ὅτι ὁ στρατιώτης ὑπόσχεται τῇ πατρίδι του μεθ' ὅρκου νὰ πέρῃ ὑπὲρ αὐτῆς διεκδικῶν τὰ συμφέροντά της κλισυεχίζων εὐτως εἰπεῖν τὴν Ἱστορίαν ἐκείνων, εἴτινες τοῖς νόμοις πειθόμενοι ἐξυπηρέτησαν μίαν ἰδέαν εὐγενῆ, ὑψηλῆν, ἱεράν.

(*) Σ. Δ. Μ. Τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον, ὀφειλόμενον εἰς ἡρωικῶς ἐπιτελέσαντα τὸ καθήκον του κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον εὐγενῆ στρατιώτην συμπολίτην μας, καὶ περ πρὸ πολλοῦ σταλὲν, ἐσχάτως μόλις ἐλάβομεν καὶ τοῦτο ἀσμένως καὶ μετὰ τῶν εὐχρηστικῶν μας δημοσιεύομεν.

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ**

Ἄλλὰ τίχα, ὅπως ὁ στρατιώτης ἔχει καθήκον πρὸς τὴν Πατρίδα ὑποστηρίζων διὰ τοῦ αἵματός του τ' Ἀσπικα μέλη της, ἀρὰ γε ἡ Πατρίς δὲν ὑποχρεῖται πρὸς αὐτὸν νὰ προσφέρει τι;

Καὶ σήμερον πολλαχόθεν διερχόμενοι παρατήρομεν, ὅτι ἡ Ἑλλάς γαίης ἀπεράντους ἐδωρήσατο εἰς πολλοὺς υἱοὺς τῶν δι' αὐτὴν ἀγωνισθέντων. Ἡ πόησις χιλιάδας σελίδος συνέταξε πρὸς τοὺς πεσόντας ὑπὲρ Πάτρης. Ἡ ὀρθόδοξος θρησκεία μνημονεύει τόσον κατανοκτικῶς τοὺς δι' ἐλευθερίας πεσόντας καὶ μαχεσαμένους ἥρωας. Τείχοι ἀνακτορικῆ κοσμοῦνται δι' ὄπλων τῶν πεσόντων, καὶ οἰκογένειαι εὐτιδαναι τιτλοφοροῦνται, ἕνεκεν τῆς κατοχῆς στολῶν φονευθέντων ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, καὶ ἔχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ Μουσεῖον πρό τινων χρόνων ἠγέρθη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Πρωτευούσῃ, ἐν ᾗ μετὰ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ εἰσέρχονται οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτό.

Ἡμεῖς ὅμως πόρρω ἀπέχοντες, οὐδεμίαν τοιαύτην ἀξίωσιν ἔχομεν διὰ τοῖς ἀνυπάρκτους φίλους μας, ἀλλ' οὐδὲ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἔχωμεν τοιαύτην ξηρὸς ἐπιτελέσαντας καθήκον, δι' ὃ ἦταν ὑπόχρεοι.

Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ πλειστακίς ἠθικῶς μᾶς ἐδασάνισε καὶ πολὺ πικρῶς μᾶς ἐπότισεν ἀναγλάταν ἡ μᾶς νὰ γογγύσωμεν πρὸς τὴν ἀγαπητὴν μας Πατρίδα εἶναι, ὅτι ὑπηρετήσαντες πρό τινος καιροῦ ἐν Ἀρτῇ καὶ διερχόμενοι πρὸ τῆς Λούμπας καὶ ἀλλοχοῦ ἐνθα εὐρίσκονται τεθαμμένα τὰ ὅσα τῶν πολεμιστῶν ἐκείνων τοῦ Γριμποβου, Ζώη καὶ Ξένου, εἶδομεν πολλακίς τέκνα κοιῶν γυναικῶν ἐκεῖ πλησίον κατοικουσῶν βυκαίνοντα τοὺς τάφους ἐκείνων, οἵτινες ὑπὲρ Πάτρης πεσόντες δὲν ἔτυχον οὐδ' ἐνός διακριτικοῦ, οὐδ' ἐνός..... Σταυροῦ, ὄντινα δὲν ἀγῆρεσεν ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ ληστάρχου Παππακυριτισσοπούλου καὶ ἀπ' ἐκείνου τοῦ ἐπαισχύντου δολοφόνου Καρδίτζη ἡ θρησκευτικὴ ἡρῶν ἐθιμοταξία καὶ ἡ ἀσύγγνωστος ἀδαφορία!

Γνωρίζομεν, ὦ εὐγενεῖς τοῦ Πέτρου καὶ Μάρκου Σκιαῖ, ὡς καὶ Σεῖς τὸ ἐγνωρίζατε ἐν τῇ ζωῇ οὖσαι, τὸ ἀξίωμα ἐκεῖνο τὸ Στρατάρχου «τὰ πτώματα τοῦ πολέμου διὰ τὰ ὄρνεα» οὐχ' ἦττον αἱ συνθήκαι αὐτῆς ταύτης τῆς τακτικῆς τοῦ πολέμου περὶ συλλογῆς πτωμάτων ἀπαιτοῦσιν ἄλλο τι, ὅπερ μὴ ζητήτε, διότι τὸ τοιοῦτον ἠθέληεν εἶσθαι πολυτέλεια διὰ τὴν Σαρόν Σας.

Μεσολόγγι Μάρτιος 1901.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Τ Ο

ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΑΡΑ τὰς ἀνωνόμους ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἤρχοντο κάθε ὀκτώ ἢ δέκα ἡμέρας, ὁ Ἐρρίκος Δε-Κέρν ἠρνήθη ἐπὶ μακρὸν νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ Μάρθη, ἡ σύζυγός του, τὸν ἠπάτα. Πλὴν, ἐν ἀγνοίᾳ του, ἡ ἀμφιβολία ἐπετέλεσε τὸ ἔργον της. Ἐγινε νευρικὸς, σιωπηλὸς, καχύποπτος. Τόσον, ὥστε μίαν ἡμέραν, ἐνωῶν, ὅτι μόνον ἡ βεβαιότης θὰ τοῦ ἀπέδδε τὴν ἡσυχίαν, ἠθέλησε νὰ μάθῃ καὶ ἔλαβε τὴν ἀπόδειξιν τῆς δυστυχίας του.

Κατ' ἀρχὰς δὲν κατετάραξεν ἡ λύπη τὴν ψυχὴν του· ἀπέμεινεν ἐννέος ὡς ἄθρωπος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου μετέφερε κνεῖς σφοδρὸν κτύπημα. Ἦτον ἡ κατάρρευσις τῶν ἰδεῶν του, τῆς χαρᾶς του, τῶν ὀνείρων του, πάντως ὅ,τι ἀπετέλει τὸ κάλλος τῆς ζωῆς του. Ἐπειτα ὑπέφερε καὶ ὑπέφερε σκληρῶς, διὰ τῆς καρδίας, διὰ τῆς σαρκὸς, διὰ τῆς σκέψεως.

Δὲν ἐγνωρίζε τὸν ἀντεραστὴν· μόλις τὸν εἶχε μισοῦν εἰς τὰς αἰθούσας ὅπου ἐτύχναζεν. Ἄλλως τε αὐτὸς ὁ ἄθρωπος τοῦ ἦτο ἀδιάφορος. Ἐπαίξε τὸν ρόλον τοῦ ὡς ἄρρενος, ὅπως καὶ αὐτὸς ἔκαμνεν ἄλλοτε, ὅταν ἦτον ἀνύπανδρος. Ἦτο ἡ πράξις του κλοπῆ διαβάτου ἀγνώστου καὶ τυχαίου καὶ ἔχι προδοσία φίλου, ἐμπίστου τῆς οἰκογενείας. Ἡ σύζυγός του ὁμῶς! Αὐτὴ τοῦ ἐφαίνετο ἡ μόνη ἐνοχος. Τοῦ εἶχε ψευθῆ ἐπὶ τρεῖς μῆνας, μὲ τὰ χεῖλη, μὲ τὰ μάτια, μὲ τὸ σῶμα καὶ μὲ τὴν ψυχὴν.

Καὶ δὲν ἦτο μόνον τὸ παρὸν, τὸν ὁποῖον κατέρρεεν, ἀλλὰ καὶ τὸ παρελθόν, τὸ μακρὸν ἐρωτικὸν παρελθόν των. Διότι ἠγαπήθησαν. Ἐπὶ πέντε ἔτη εἶχον ζήσει ὡς ἐρωτευμένοι, ἀπομεινωμένοι εἰς τὸ πάθος των, ἀδιάφοροι πρὸς τοὺς σπρχασμοὺς τῶν φιλοσοφούτων, παρουσιάζοντες τὸ παράδειγμα ζυζυγικοῦ ζεύγους πρωτοτύπου εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τὸν κοῦφον καὶ τὸν μάταιον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκον. Ναὶ ὁ Ἐρρίκος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς γυναικὸς του, ἔστω καὶ κατὰ τὰς ἐναγωνίους αὐτὰς ὥρας, καθ' ὅς ἡ ὀδελυρὴ ἀλήθεια ἐμφυσῶσα ἐπὶ τῆς ψυχῆς του ἐνέτειλε τὸ ὄραιοτέραι του ὄνειρον καὶ τὰς ἰσχυροτέρας πεποιθήσεις του.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τώρα ὅτε τὸ ἔμαθεν, ὅτι συνκεκλιόσθη εἰς τὴν ὀδύνην δοκιμάζων ἐν αὐτῇ τὴν ἀγρίαν ἐκείνην ἡδονήν, ἢ ὁποῖα συνοδεύει μερικῶς βασάνους ἔπρεπε νὰ λάβῃ μίαν ἀπόφασιν. Ἀλλὰ ποίαν; Νὰ χωρισθῇ σιωπηρῶς ἢ νὰ διαλευχθῇ δημοσίᾳ; Αὐτὴ ἢ λύσις ἦτο ἢ μόνη λογικὴ. Ἀλλὰ φεῦ! θά ἦτο καὶ ἡ αἰωνία διάρρηξις, ἐν ᾧ αὐτὸς καὶ τοὶ κατηράτο τὴν ἀπιστον, ἐν τούτοις ἠσθάνετο, ὅτι ἦτο δεσμευμένος μετ' αὐτῆς διὰ μυρίων δεσμῶν ἀρρήκτων καὶ μυστηριωδῶν, δεσμῶν συναφθέντων ὑπὸ τοῦ ἔρωτος κατὰ τὰς ὥρας τοῦ πύθους. Ἀλλ' ὄμως ἠθέλησε νὰ τὴν ἀποστομώσῃ, νὰ τῆς δείξῃ ὅτι δὲν τὸν ἐγέλα.

Ἡ σκηνὴ ὑπῆρξε τραγικὴ. Ἡ Μάρθα ἤρχισε μὲ ἀγανάκτησιν, ἔπειτα ἠρνήθη διαμαρτυρομένη, ὅτι ἦτο θῦμα βδελυρῶν διαβολῶν. Πλὴν ἐνώπιον ἀναντιρρήτων τεκμηρίων τὸ θράσος τῆς ἐκάμφθη. Οἱ λυγμοὶ συνετάραξαν τὸν λαιμόν τῆς καὶ ὁ Ἑρρῖκος ἀπῆλause τὴν ἡδονικὴν ἐκδίκησιν τοῦ νὰ ἴδῃ ναυαγοῦσαν μέσα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς τὴν τυραννισμένην ψυχὴν τῆς, τὴν δυστυχῆ ψυχὴν μιᾶς ἀμαρτωλοῦ ἱκέτιδος. Τότε, θεωροῦσα ἑαυτὴν χαμένην, ὡμολόγησε τὰ πάντα. Ὁταν ἐτελειώσῃ τὴν ἀφήγησιν, ὁ Δε Κέρν ἀπάντησε «Καλὰ, θὰ σκεφθῶ».

Τοῦτο ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἡ πρώτη ἀνακούφισις. Εἶχε προδοθῆ, ἔστ' ἄλλὰ τοῦ ἐφάνη ὅτι δὲν ὑπῆρχε προδοσία πλέον, τώρα, ὅτε τὸ ἔμαθε, τώρα ὅτε ἐνόησε μερικῶς ὑπαιτιγμοὺς ἀνωνύμων ἐπιστολῶν, τώρα ὅτε ἦτο βέβαιος περὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἀφοῦ ἢ ἐνοχος τὸ ὡμολόγει. Εἰς τὴν νέαν αὐτὴν ψυχικὴν του κατάστασιν ἢ συγγνώμην τοῦ ἐφάνη δυνατὴ. Ἐν τούτοις ἐσιώπησεν, ἐπιφυλάττων τὴν ἐτυμνηγορίαν του δι' ἀργότερον.

Εἰκοσιτέσσαρες ὥραι διέρρευσαν κατὰ τὰς ὁποίας, ἐνῶ προσεποιήθη ἀδιαφορίαν, ἀνεσκόπησε τὴν ἀτυχίαν του, ἠομενίσθη νὰ τὴν ἀναζησῇ, ἐπανέλαβεν ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς του, ἀναζητῶν νέας ἀληθείας. Τότε παρετήρησε μετ' ἀπορίας ὅτι δὲν ἤξευρε τίποτε.

Ἀναμφιβόλως ἢ Μάρθα ὡμολόγει τὴν πρᾶξιν τῆς ἀλλ' ἢ ἐξομολόγησις αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἢ θάνατος εἰλικρίνεια εἶχε πρᾶξει τὴν περιέργειάν του ἐπὶ τινὰς ὥρας, δὲν τοῦ ἤρκει πλέον. Τὸν καιρὸν κατὰ τὸν ὁποῖον ἐξῆ εὐτυχῆς καὶ ἀνύποπτος, ἐφαντάζετο ὅτι ἢ ἀπάτη μιᾶς γυναικὸς ἦτο πρᾶγμα ἀπλοῦστατον, μὴ ἐπιδεχόμενον παρὰ δύο μόνον λύσεις: ἢ τὴν διάλεξιν ἢ τὴν συγγνώμην. Σήμερον παρετήρηε ὅτι δὲν εἶχεν οὕτω. Πλῆθος λεπτολόγων σκέψεων, αἰτινες οὐδέποτε τοῦ εἶχον ἐπέλθει ἀνέκλυτον εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. ἠσθάνετο ὅτι ὑπάρχουν χίλιοι λόγοι νὰ ἐξαπατᾶται εἰς ἀνὴρ. Πλὴν τῶν χρηματικῶν ἀπαρადέκτων εἰς τὴν περίστασιν αὐτῆς, πλείωται ὑποθέσεις παρέμενον ἀκόμην ὡς αἰτήματα.

ὑπάρχουν ἀπιστίαι πλατωνικαὶ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦν νοσερῶς μυρίας ποικιλίας, ἐκείνων τῶν ὀπίων ἢ φαντασίᾳ

ἰδρῦει καθ' ἐκάστην καὶ ἐν μυθιστόρημα, ἐκείνων αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς γλυκείας ὥρας κλείουν τὰ μάτια καὶ φαντάζονται τὸν ἐρωστὴν. Αὐταὶ ἀπατοῦν διὰ τῆς ψυχῆς. Τούναντίον ὑπάρχουν ἀπιστίαι καθαρῶς ἡδυπαθείας ἐκείνων αἱ ὁποῖαι μόνον τὸ σῶμα παραδίδουν. Ἐπειτα ὑπάρχουν διπλαῖ ἀπιστίαι καὶ τῆς καρδίας καὶ τοῦ σώματος, ἀπιστίαι περισκερμέναι, μελετημέναι ἐπὶ μακρὸν καὶ πραγματοποιούμεναι ψυχρῶς. Ἐκτὸς τούτων ἢ γυνὴ δύναται νὰ ἀπατήσῃ καὶ ἐξ ἄλλων λόγων, ἐκ ζήλειας, ἐξ ἐκδικήσεως, ἐκ περιεργείας, ἐκ ματαιοδοξίας, ἐξ ἀνίας· ἀπατᾶ συλληψθεῖσα ὑπὸ τῆς γλυκύτατος ἐνὸς βλέμματος, ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἐνὸς μειδιήματος, ἐκ τῆς μελωδίας μιᾶς φωνῆς.

Νῦν ὅτε ὁ Ἑρρῖκος ἐσυλλογίζετο αὐτὰ τὰ πράγματα μίᾳ νοσηρᾷ περιέργειᾳ τὸν ἐτυράνει. ἠθέλε νὰ μάθῃ εἰς ποῖον αἴτιον ὑπέκυψεν ἢ Μάρθα. Καὶ συνίστατο κατὰ τὰς νυκτερινὰς συνεντεύξεις μίᾳ πάλιν ἀφάτως ἐπόδυνος μεταξὺ τῶν. Τὴν ἠρώτα ἀποτόμως, τὴν διεσκόπει εἰς τὰ μάτια, ἠρμήνευε τὰς παρασιωπήσεις τῆς, συνηζήτησε τὰς ἀπαιτήσεις τῆς,

Ἐρρῖκος Δε-Κερμέν ἔμαθεν οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὅτι ἠθέλε νὰ μάθῃ. Διατὶ καὶ πῶς ἐξηπατήθη. Μία σχετικὴ γαλήνη κατέβη τότε εἰς τὴν ψυχὴν του, καὶ ἐσκέπετο νὰ συγχωρήσῃ, ὅτε ἐσκανδαλίσθη ὑπὸ μιᾶς ἰδέας βδελυρᾶς. Ἀρὰ γε ἢ μοιχαλὶς αὐτὴ τὴν ὁποῖαν ἐμελλε νὰ συγχωρήσῃ δὲν εἶχε κάμει ἄλλο σφάλμα ἀπ' ἐκεῖνο; Καλέκ νέου ἤρχισε τὸ μαρτύριον. Ἀλλὰ τώρα ἢ Μάρθα ἐξηγέθη καὶ ἠρνήθη ν' ἀπαντήσῃ.

—Ἡ ἠμπορεῖς νὰ λησμονήσῃς, τοῦ λέγει καὶ θὰ προσπαθῶμεν νὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς, ἢ ἢ λήθη εἶνε ἀδύνατος καὶ τότε καλλίτερον νὰ χωρίσωμεν.

Ἐρρῖκος ἐνόησεν ὅτι εἶχε δίκαιον· ὑπεσχέθη ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ὑπαινιχθῆ τὸ πικρὸν καὶ προσεπάθησε νὰ λησμονήσῃ.

Μερικοὶ μῆνες παρήλθον, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐγίνε πάλιν τρυφῆρὸς πρὸς τὴν γυναῖκά του. Ἀλλὰ πάντοτε ἢ φρικώδης ἀμφιβολία τὸν κατέτρυχε. Ἡ περίοδος αὐτὴ ἦτον ἢ τελευταία ἀναλαμπὴ τοῦ ἔρωτος τῶν, εἰς τὴν ὁποῖαν καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ φέρδην μύγδην κατεκάνσαν. Τότε, βλέποντες ὅτι ὁ πόνος ὑπερενίκα τὴν εὐτυχίαν, ἐνόησαν ὅτι ἢ συμβίωσις δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ καὶ διεζεύχθησαν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ οὗτος ἐπαιξε πάντοτε ἐν τῷ κοινωνικῷ θεάτρῳ μέρος ἢ α μὴ εἶπω ἑκτακτον, ἀλλὰ τοῖλάχιστον ἀριετὰ παράδοξον καὶ λίαν ἰδιορρυθμον. Οἱ ἀρχαῖοι ἠρίθμουν 7 πλανήτας, 7 ἀρχικά χρώματα, 7 πωτήρας καὶ 7 ἄντρος εἶτα 7 θύματα τοῦ κόσμου, 7 σοφοὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ 7 εἰδῆ ἱεροδρομικῶν ἀγώνων, 7 δὲ ἀρχηγοὶ εἶχον στρατεύσει ἐπὶ Θήβας. Πᾶς τις γνωρίζει ὅτι 7 ἡμέρας ἔχει ἡ ἑβδομάς, ἐπὶ πολὺν χρόνον 7 μόνον μετάλλα ἦσαν γνωστά. Δὲν εἶμαι παντάπασι μουσικὸς καὶ ἐν τούτοις γνωρίζω ὅτι 7 εἶναι εἰ μουσικὸι τόνοι. Ἐπτάκις κατὰ βαρβάρων ἐξεστράτευσεν ὁ Κωνσταντῖνος· τὸ δὲ ἑβδομον ἔτις τῆς κατὰ Περσίδος ἐστρατείας του ἐπέστρεψεν ὁ Ἡράκλειος εἰς Κωνσταντινούπολιν. Μία ἐπίσημος ράπτρια ἐβεβαίωσεν πρό τινος χρόνου ὅτι πᾶσα κυρία θέλουσα ν' ἀκολουθήσῃ αὐστηράς τὸν συρμὸν ἔπρεπε νὰ κατασκευάζῃ ἰσοθῆτας 7 μέτρων μήκους. Ὅτε γενόμεν ἑπταέτης ἡ μήτηρ μου μοι εἶπεν ὅτι εἶχον τὴν ἡλικίαν τοῦ λογικοῦ. Πρό τινος δὲ καιροῦ ἔθραυσεν ἐν κάτοπτρον ἡ δὲ ὑπὸ πρῆτριά μου γραφα πολὺπειρος προσεῖπέ μοι δυστυχῶν 7 ἐτῶν. Σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν θρησκείαν ὁ ἀριθμὸς 7 ἦτον ἀριθμὸς ἐξῆχος παρὰ ταῖς εἰδωλολάτραις, αἱ Ἕλληνες ἔθυσον συχνάκις 7 θύματα. Ἐν τῇ Βίβλῳ εὐρίσκειται συχνάκις ὁ ἀριθμὸς 7, ὡς 7 ἐκκλησίαι, 7, ἰουδαία ἡ ἑπτάφωτος χρυσοῦ λίχνια, 7 κηροπήγια, 7 ἀστέρες, 7 σφραγίδες, 7 τάλπιγγες, 7 ἄγγελοι, 7 κεφαλαὶ δράκοντων, 7 διαδήματα ἄτινα ἔφερον. Ἐλησημόνητα τὴν ἑπτάλοπον καὶ τοὺς 7 ἀδελφοὺς τοῦ Μακκαβαίου. Τί λέγω; Παραλείπω τὸς 7 πληγὰς τῆς Αἰγύπτου. Δημοσῶν ἐπίσης ὅτι πλέον ἢ ἅπαξ ὄψει ν' ἀναφέρω τοὺς 7 ψαλμοὺς τοῦ μετανουῶντος. 7 εἶνε ἄτινα βδελύσσεται ὁ Κύριος. 7 συμπόσια ἐποίησεν ὁ Σαρψὼν καὶ 7 ἦσαν αἱ πλέκαμοι τῆς κεφαλῆς του. Γνωρίζεται δὲ πάντες τὸ δημῶδες λόγιον ὅτι ὁ σοφὸς ἀμαρτάνει 7 φορὸς τὴν ἡμέραν. Ἐν τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ ἀριθμοῦσιν 7 μέρη τῆς ἀκολουθίας ἡ ὥρος κανονικῆς τὰς 7 χαρὰς καὶ 7 λύπας τῆς παρθένου τὰ 7 δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ δὲ κατήχησις διδάσκει ἡμῖν 7 μυστήρια καὶ 7 θαλάσσια ἀμαρτήματα.

(ΟΡΕΣΤΗΣ).

Ἀγγέλματα καὶ Δημοσιεύσεις

— Παναθήνια. Περιεχόμενα τοῦ 17 τεύχους τῶν λαμπρῶν Παναθηναίων. Ἄλ. Μωραϊτίδου, Ἀπὸ τὸν Ἄθων. — Ἀγγ. Σημηριώδου, Κλέοβις καὶ Βίτων. — Ν. Ἐπισκοποπούλου, Ἐρημὸς ψυχῆς. — Θ. Ὡμοπούλου, Αἰ τοῖχογραφαὶ τοῦ Μπασκουρέλλε. — Κ. Γ. Ζησίου, Γ.

Παζίνος. — Λίνου, Νύκτωμα. — Ζ. Λ. Παπαντωνίου, Τὸ πέραςμα τῆς σημαίας. — Ἰ. Π. Ἰωαννίδου, Λήθης δάκρυα. — Ἀγγ. Φιλανθρωπίνου, Ἐπιστολαὶ τοῦ Β. Οὐγκῶ κτλ. — Γρ. Ξενοπούλου, Φιλολογικὴ ζωή. — Εἰκόνες κλπ.

— Πινακοθήκη. Τοῦ ἀρίστου τούτου καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ τοῦ ἀξιεπκίνως διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ λογιῶ φίλου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου ἐλάβομεν καὶ τὸ τελευταῖον Ε. τεύχος, οὗ περιεχόμενα τὰ ἐξῆς: Ε.Κ. Ἄσωπίου. Ἀνεκδοτὰ βίου τε καὶ ἔργων ἐξόχων ζωγράφων. — Δ. Ι. Καλογεροπούλου. Φρόνη. — Ἰ. Π. Ἰωαννίδου. Ἡ ἐρωτευμένη θάλασσα. — Fr. Corré. Οἱ δύο πόνοι. (μτφ.). — Α. Νέγρη. Ἡ νεκροψία. — Δικ. Ἀρηρημένη. — Δ. Ι. Κ. Ἡ τέχνη κατὰ τὸν Μυσαίωνα. — Δεσπ. Θαλασσινῆς. Ἐν γράμμα κάθε φεγγάρι. — Δ. Κακλαμάνου. Ἡ γένεσις τοῦ γεοιδανισμοῦ. — Στ. Μαρτζώκη. Στὴν καλλιτέχνηδα Ἄνναν Φραγκοπούλου. — Εἰρ. Ζαβιτζιάνου Δενδρινου. Ἄνοιχτο γράμμα. — Ἀδιορθώτου. Ὁ κύριος Πλατῆς. — Κ. Ἀνέστης Κωνσταντινίδης. — Θρ. Ζωτοπούλου. Ἐρημη. — Καλλιτεχνικὴ Κίνησις. — Εἰκόνες. — Νέαι ἐκδόσεις. — Ταχυδρόμος. — Φωτοτυπικογραφία, Κοσμήματα κτλ. κτλ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἀτμοσφαιρικά. Ὁ καιρὸς βαίνει κατ' εὐχὴν, ἀρίστη δὲ καὶ πλουσία προμηνύεται ἡ συγχομιδῆ.

— Εὐεργέτης Ζακύνθου. Οἱ ἐν Δουδίνῳ ἀδελφοὶ Ἐμμανουὴλ καὶ Μιχαὴλ Ροδοκανάκη, ἐκτελεστοὶ τῆς διαθήκης τοῦ πατρὸς των Μιχαήλ Ροδοκανάκη, ἐπεμφαν κατ' αὐτὰς διὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις τραπεζίτου Ἄλ. Σκουζέ, τῷ κλεισθῶ ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπῳ Διον. Α. Πλαίσα, φίλῳ τοῦ μεταστάντος ἀνωτέρω εὐεργέτου, δρχ. 4,000 ἄς ὁ Σεβ. ος Ποιμενάρχης ἡμῶν λίαν καταλλήλως διέθεσεν ὡς ἐξῆς: α) Τῷ ἀγαθοεργῷ ἰδρύματι Νοσοκομείου καὶ Ὀρφανοτροφείου δρχ. 1000. — β) Τῷ ἱερατικῷ Συλλόγῳ «Ἡ Ἀλληλοβοήθεια» δρχ. 1000, — γ.) Τῷ Γραμμοκομείῳ Κουμουτοῦ δρχ. 500. — δ) Τῷ εὐπρεπεῖ Οἴῳ Μαρτινέγκου δρχ. 500. — ε) Τῷ πτωχοκομείῳ «Ἡ Πρόνοια» δρχ. 500. — ζ) Τῷ Φιλαρμονικῷ Συλλόγῳ δρχ. 100. — η) Τῇ Φωνητικῇ Μουσικῇ καὶ τῇ Λαϊκῇ Σχολῇ ἀνά 50 δρχ. καὶ ἠ) δρχ. 300 μεταξὺ ἀπόρων ἀδυνατούντων νὰ τείνωσι χεῖρα πρὸς ἐπαιτείαν.

— Ταχυδρομικά. Ἀπὸ σήμερον τίθενται εἰς κυκλοφορίαν τὰ νέα γραμματόσημα,

— Νέον δικαστικὸν μέγαρον ἐν Ζακύνθῳ. Ἡ Κυβέρνησις, κατόπιν εὐχῆς τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου Ζακύνθου, παρεχώρησε τὸ οἰκόπεδον τῶν τέως δικαστηρίων πρὸς ἀνέργειαν μεγάρου τῶν δικαστηρίων ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ ἀειμνήστου Ἄνδρ. Συγγροῦ.

— Κληροδοτήματα. — Κατὰ τὴν γενομένην, τῇ παρελθ. Πέμπτῃ, ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ κλήρωσιν τῶν καθυστερησάντων κληροδοτημάτων Ν. Ραφτοπούλου καὶ Π. Γαῖτα-Ἀδρακτῆ, διὰ τὴν προίκισιν ἐννέκ πτωχῶν νεανίδων, ἔλαχον οἱ κληροὶ ὑπὲρ τῶν κατωτέρω, ὡς ἐξῆς: — Α. κληροδοτήματα Ν. Ραφτοπούλου. (τῶν ἐτῶν 1895 — 1896) ἀρ. κλήρου 301. — Γεωργία Κουστ. Κλαυδιανοῦ (πδλς). — (1897 — 1898). ἀρ. 411. Ἄ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ναστασία Ἰω. Παπαδάτου Κόντου (Καλουπάκι). — (1897) ἀρ. 54 Αἰκατερίνη Διον. Ἀρβανιτάκη (Ροῖδο). — (1898) ἀριθ. 12. Βαρβάρα Στυλ. Ἀγαλιώτη (πόλις). — (1899) ἀρ. 322. Μαρία Ἀγγ. Ἐπισκοποπούλου (πόλις) καὶ — (1900) ἀρ. 185 Πηνή Διον. Βάδεν (πόλις).

— Ὀνομασία ὁδῶν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς τελευταίας κληρώσεως τῶν κληροδοτημάτων, ὁ παρ' ἡμῶν Δήμαρχος, ὠνομάτισε δύο ἑτι ὁδοὺς, ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν εὐεργετῶν. Καὶ ὁδὸς μὲν Γαῖτα—Ἀδρακτὰ ὠνομάσθη ἢ ἀπὸ τῆς ἈΜ γωνίας τοῦ τελωνικοῦ Καταστήματος μέχρις οἰκίας ἀδελφῶν Ἰ. Μερκάτη καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀνεξαρτησίας ἄγουσα πάροδος, ὁδὸς δὲ Ραφτοπούλου ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὅπου τὸ Ἀγγλικὸν τηλεγραφεῖον, μέχρις οἰκίας ὅπου ἄλλοτε τὸ Τοποτηρητεῖον καὶ πρᾶλλον τῇ ὁδῷ Γλάδστωνος.

— Στρατιωτικοὶ προβιβάσιμοι. Μεταξὺ τῶν τελευταίως προβιβασθέντων ἐν τῷ στρατῷ ἀξιοματικῶν καταλέγονται καὶ οἱ ἀξιότ. συμπολίται μας κ. κ. Ἰω. Ἀγγελίδης προαχθεὶς εἰς ἐπίτροπον καὶ Δημ. Ν. Σιδηροκαστρίτης εἰς ὑπολοχαγόν. «Αἱ Μοῦσαι» εὐχονται αὐτοῖς τὰ κρεῖττονα.

— Καλλιτεχνικὴ ἐσπερίς. Καλλιτεχνικὴν πανδαισίαν ἤγε χθὲς τὸ ἑσπέρας ἡ Δέσχη «Ζάκυνθος» ὑπὲρ τοῦ Ν. Φιλαρμ. Συλλόγου. Πλήθος κόσμου ἀμφοτέρων τῶν φύλων κατέκλυσε τὴν εὐρεῖαν αἴθουσαν τῆς Δέσχης, φωτόλουστον καὶ καταλλήλως διασκευασμένην, ἔθελ' ἐρασιτέχναι καὶ ἐρασιτέχνιδες κατέθελεν κυριολεκτικῶς τὸ πυκνὸν καὶ ἐκλεκτὸν ἐκεῖνο ἀκροατήριον. Τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποπὴν λίαν ἐπιτυχῶς συναυσίας, ἧς ἐξαιτίας καὶ κατ' ἐπαχλίψιν ἐξετελέσθη ἡ «Serenade d' autres fois» μέρος ἀπετέλουσιν αἱ Κ. αἱ Λ. Ο. Καρούσου, Αἰκ. Γ. Κοντοῆ, αἱ δεσπ. κ. Μαρκ. Κ. Δ. Μερκάτη, Σοφ. Γικνοπούλου, Ἀστ. Ο. Καρούσου, Φαν. Κωστοπούλου, Ἀγγ. Ἐλένη καὶ Γεωργ. Ν. Μινώτου καὶ οἱ κ. κ. Καμ. Θ. Μερκάτης, Ροβ. Α. Σηγοῦρος, Κωνστ. Βεναρδάκης, Γ. Βανδῶρος, Ἰ. Γικνοπούλος, Ἀν. Μερκάτης, Σ. Θ. Καραμαλίνης, Φρ. Νικολίνης, Ἰ. Κρενδιδρόπουλος, Δρ. Ο. Κροῦσος καὶ Στ. Θ. Καραμαλίνης, πρὸς οὓς, πρὸς τὴν διοργανώσαντα τὴν ἐσπερίδα ἀξιότ. Ἐπιτροπὴν τῆς Φιλαρμονικῆς καὶ πρὸς τὴν ἐπίσης ἀξιότ. Ἐπιτροπὴν τῆς Δέσχης «Ζάκυνθος» λίαν εὐγενῶς παρέχουσαν πάντοτε ὑπὲρ παντὸς εὐγενοῦς σκοποῦ τὸ Κατάστημα αὐτῆς «Αἱ Μοῦσαι» τὰ θερμώτατα ἐκφράζουσι συγχρητήριά των.

— Ἀρχαιοφυλακεῖον. Τὴν κενὴν θέσιν τοῦ ἀποβιώσαντος Ἀρχιφύλακος ἀειμνήστου Δ. Ζήβα Πλακᾶ ἀνεπλήρωσεν ὁ ἀξιότ. ἱατρός κ. Στασ. Κακολύρης, ἕστις καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του.

— Ὑγεία Μ. Μαρτζώκη. Μετὰ χάρις ἀπεριγράπτου πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ ἐν Μασσαλίᾳ ἔξοχος ὀφθαλμολόγος κ. Brettauer, ὁ ἐν τῷ κλάδῳ τοῦ ἑσπέρας τῆς ἐπιστήμης εὐρωπαϊκῶς ὄντως χρησμός, πρὸς ἃν παρέβη ἐσχάτως ὁ ἐγκριτὸς καὶ σεβαστὸς συμπολίτης μας κ. Μ. Μαρτζώκης καθηγητῆς, πάσχων τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἐχαρακτήρισεν τὸ νόσημα τσοῦτου σοβαρὸν ὅποιον ὑπέθετο. Ἐν τούτοις ὑπέβαλεν αὐτὸν εἰς

θεραπείαν, ἣτις θὰ περρατῆ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ἡ κοινωνία μας μὲ ἐν σίῳμα εὐχεται ὑπὲρ τῆς τελείας θεραπείας καὶ ταχίστης νόστου τοῦ γενηροῦ καθηγητοῦ μας κ. Μαρτζώκη.

— Παρασημοφορία. Τῷ ἐγκρίτῳ συμπολίτῃ μας κ. Διονυσίῳ Μεσσαλίᾳ, κλειδούχῳ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσεως Ὁλγας, ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως ὁ μεγαλόσταυρος τοῦ Λευκοῦ Ἀετοῦ.

— Ἐξετάσεις Ἑλληνικοῦ Σχολείου. Ἐκτάκτως ἐπιτυχῶς διεξήχθησαν ἐφέτος αἱ ἐξετάσεις τοῦ παρ' ἡμῶν Ἑλλ. Σχολείου, χάρις εἰς τὸν ἀκάματον ὑπὲρ τῆς ευκλείας τοῦ σχολείου τούτου ζῆλον καὶ τὸ εὐγενὲς καὶ γόνιμον ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνδικέρον, ἀνώτερον πλάτης διὰ γραφῆς παρκατάσεως, τοῦ ἐπὶ εἰκοσαεῖαν μετ' ἀπαρχμύλλου καὶ πατρικῆς ἀρωγῆσεως, δικαίως ἐπισπωμένης τὴν ἀίδιον τῆς κοινωνίας μας εὐγνωμοσύνην, διδάζοντος καὶ διαπαιδαγωγήσαντος τὴν νεολαίαν τῆς νήσου μας, εὐσυνειδήτου σχολάρχου μας κ. Ἀντωνίου Γκούσκου. Ἐκ τῆς λογοδοσίας λήξαντος ἔτους τοῦ Ἑλλ. Σχολείου προέκυψεν, ὅτι ἐκ τῶν 168 ἐγγραφέντων μαθητῶν, ἐφαίτησαν 155, ἐξ ὧν 13 ἀπεραιώθησαν ἐντὸς τοῦ ἔτους, 6 ἀπεκλείσθησαν, λόγῳ ἀπουσιῶν, 25 δὲν προσήλθον εἰς τὰς ἐξετάσεις, 85 προήχθησαν, 25 ἔμειναν μετεξετάσιμοι καὶ 14 ἀπερρίφθησαν. Συγχρηόμεν μίαν ἑτιφορὴν τὸν ἀκαταπόνητον πνευματικὸν γεωργὸν κ. Ἀντώνιον Γκούσκον καὶ τὸ λοιπὸν διδάσκον προσωπικὸν τοῦ Ἑλλ. Σχολείου διὰ τὴν δόκιμον καὶ καρποφόραν αὐτῶν ἐργασίαν.

— Ἐξετάσεις Γυμνασίου. Καὶ τοῦ Γυμνασίου αἱ ἐξετάσεις ἀποπερατωθεῖσαι κατέδειξαν τὴν καθ' ὅλον τὸ διακρῦσαν σχολικὸν ἔτος φιλότιμον καὶ εὐορκον ἐργασίαν τοῦ τε λαμπροῦ μας γυμνασιάρχου κ. Ὁθ. Ρέντζου καὶ τοῦ Συλλόγου τῶν ἀξιότ. κ. κ. Καθηγητῶν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ χρηστότητα τῶν τοῦ Γυμνασίου μαθητῶν, πρὸς οὓς καὶ ἐκφράζομεν ἐπὶ τοῖς ἐκνοποισιτικοῖς ἀποτελέσμασι τὰ θερμὰ συγχρητήρια μας.

— Ἀφίξεις καὶ Ἀναχωρήσεις. — Ἀφίκοντο ἐξ Ἀθηνῶν οἱ ἀξιότ. συμπολίται μας κ. κ. Δ. Κοργιανίτης μετὰ τῆς εὐγ. Κυρίας του, Σπυρ. Παναγιωτόπουλος, ἔμπορος, ὁ ἀριστοῦχος μηχανικὸς συμπολίτης μας κ. Βασ. Ν. Φιλιάτης, ὁ κ. Παν. Τσιλιμύγκας ἐκ Λουτρακίου καὶ ἐκ Πατρῶν ἡ σεβ. Κυρία Ἐλένη Παν. Ευδία.

— Διατρίψας οἰκογενειακῶς ἐπὶ δύο περίπτου ἐξδομάδας ἐνταῦθα, ὅπου ἱερὸν ἀπέτισε φόρον μετακομίας ἐκ Σύρου τὰ ὄσπ' τῆς πολυτίμου μητρὸς του καὶ καταθέσας αὐτὰ ἐν τῷ νεκροταφείῳ ὁ ἐκ τῶν ἀρίστων καὶ εὐγενῶν συμπολιτῶν μας κ. Κωνστ. Α. Πολίτης, ὑπάλληλος τοῦ ἐν Σύρῳ Ἀγγλ. Τηλεγράφειου, ἀνεχώρησε κατ' αὐτὰς εἰς τὴν θέσιν του.

Ἰδιωτικὸν Ἐκπαιδευτήριον ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΦΗΚΑ

Ἐν Ζακύνθῳ

Τῇ προτεχεῖ Δευτέρᾳ 2 Ἰουλίου καὶ ὄρα 8η π.μ. ἀρχονται ἐν τῇ Λατικῇ Σχολῇ αἱ γραπταὶ ἐξετάσεις τῶν ἀνωτέρων καὶ αἱ προφορικαὶ τῶν κατωτέρων τάξεων τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου μου, ἃς προσκαλοῦνται νὰ τιμῆσωσι διὰ τῆς παρούσης των οἱ βουλόμενοι.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 27 Ἰουνίου 1901.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΣΦΗΚΑΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ